

REPORTAGE. WUNDERBAUM MAAKT THEATER IN GENTS SHOPPINGCENTER (DE STANDAARD)

Wunderbaum (zeg maar: jong-NTGent) koos voor zijn nieuwe locatieproject „Magna Plaza” de drukte van een winkelcentrum.

WINKELLENDE mensen staan open voor entertainment. Vraag het maar aan de ballonnenknopers en de straatmuzikanten in uw favoriete winkelstraat. Of zet echte mensen in plaats van poppen in je etalage: de massa staat meteen stil.

Wunderbaum geeft ons nu een goede reden om stil te staan. In het Gentse Shoppingcenter Zuid, aan het Wilsonplein, spelen ze Magna Plaza. Paradoxaal genoeg wordt dat een erg intiem stuk. Het publiek neemt plaats in een van de gangen van het shoppingcenter. Aan de overkant, op verschillende verdiepingen, staan vijf acteurs. Op drie verdiepingen ontspringen zich drie verhalen over de liefde. Dialogen en muziek hoor je via koptelefoons.

Dat Wunderbaum als locatie een shoppingcenter kiest, heeft een goede reden: Magna Plaza gaat over de averechtse economie van de liefde. „We zijn in ons leven op zoek naar de heftige, de echte gevoelens”, zegt Matijs Jansen, acteur. „Dat is zozegd waar je voor leeft. Maar in de praktijk moet je boodschappen doen, heb je een bonuskaart en loop je met Match-zakjes over straat.”

„Het winkelcentrum belooft dat soort heftige ervaringen”, vult de dramaturg Jeroen Versteede aan. „Het ultieme orgasme, het ultieme dit, het ultieme dat. Dat is de spanning die van de locatie uitgaat: het winkelcentrum belooft de grote emoties, het stuk toont hoe die eruit kunnen zien. En dat is vaak pijnlijk.”

Verborgene camera

In het halfuurtje dat de vijf Wunderbaums een choreografie inoefenen, loopt een puberjongen in een beige veston twee keer een rondje over de tweede verdieping van het shoppingcenter. Verveling ten top, tot hij de danspassen van Marleen Scholten opmerkt. Een jongetje concentreert zich op het afdalen van de roltrap, terwijl zijn vader zich de nek rekt om te zien wat er aan de hand is. Daarna kijkt hij snel om zich heen: waar is de verborgen camera?

„Mensen komen ons vragen of er een film wordt opgenomen”, vertelt Jeroen Versteede. Een klein meisje begint mee te dansen. Door de koptelefoons wijst de ploeg elkaar op excentrieke types die blijven stilstaan. Het is waar: de koptelefoons creëren een apart universum. „De gewone voorbijganger zal ons wel bezig zien, maar zal niet meteen begrijpen dat we theater aan het spelen zijn”, zegt Maartje Remmers. „Alleen de toeschouwer heeft immers het overzicht. Die zal zien dat we soms dingen synchroon doen: lopen, dansen, dat soort zaken. Als iemand van ons op de grond ligt, komen mensen toegesnel, omdat ze denken dat er echt iets mis is. Dat willen we niet”, zegt Remmers. „Mensen mogen zich niet bedrogen voelen.”

Heeft de ploeg al kennisgemaakt met „vaste bewoners” van het winkelcentrum? „Ja, er is een man die hier uren van de dag doorbrengt”, zegt Jansen. „Beetje een vreemd type. Niet dat we problemen ondervinden. Er zit een grote teddybeer bij de rekvisieten en op een bepaald moment hadden we die ergens achtergelaten. Toen pakte hij die op en kwam hij hem terugbrengen. En wij dachten nog wel dat hij hem wou jatten.” Hoe bevalt het overigens, repeteren in een winkelcentrum? Heeft de ploeg geen last van overdreven koopimpulsen? „Eetimpulsen zul je bedoelen”, zegt Remmers lachend. „Je ruikt wafels, broodjes. Op de NTGent-site staan repetitiefoto's en iedereen staat daar met een hamburger en broodjes op.” Jansen: „De eerste dagen zat iedereen hier met pizza's en wafels. Nu halen we 's morgens een grote zak met mandarijnen, ter bescherming.”

De Standaard, Mark Cloostermans, 7-12-2006